

I. N. J.

EXERCITIUM ACADEMICUM,
BREVEM

ΤΗΣ ΠΟΛΥ
ΠΡΑΓΜΟΣΥΝΗΣ

Comprehendens Delineationem,
Consentiente

AMPLISS: FACULTATE PHILOSOPHICA,
In Regia ad Auram Academia,

PRÆSIDE

Viro Adm. Reverendo atq; Celeberrimo,

DN. M. JOH. *Munster*/

Phil. Pract. & Hist. Prof. Ord.

*Bonorum Censura modestè examinan-
dum sistit*

GABRIEL TH. ARENIUS,

O. Bothniensis.

In Aud. Max. diei, si DEO ita visum fuerit
Martii horis antem. A. M DCC VIII.

Exc. Jo. WAL.

DEI

ET

REGIS

Magnæ Fidei Viro,

Reverendissimo in CHRISTO

Patri ac Domino,

DN. JOHANNI
GEZELIO,

S. S. Theologiæ DOCTORI

Consummatissimo,

Dicecesios Aboënsis EPISCOPO

Gravissimo,

Regiæ

Academiæ PRO-CANCELLARIO

Magnificentissimo,

SALUTEM ET ANN

Ennorum spes magna, Parens & gloria Pindi,

Tento quid? audaces mitia fata
juvent?

Nescio num poterint; nam supra se sapuisse,
Est irata, reor, fata dedisse sibi.

Sed quid erit causæ tandem quod talia temno?

Scilicet invitis queis in Opaca feror,
Silvis tot densis, tot frondibus undique septa,

Quam copiosa fuit guttula quæque maris.

Sunt data signa tubæ, serò medicina paratur,
Sunt data signa, juvat nil revocare pedem.

Cur precor, ignoscas o lucida Stella Virorum,
Si fuerint, ut sunt, munera manca tibi,

Quæ damus inviti, dum res angusta penatum,
Sorsque inimica domi dum potiora vetant.

Non audacia nos, laudis non ulla Cupido,
Quid? sed adegit eo non temerata fides:

Non temerata fides, quam tollent secula nulla,
Non temerata fides, nec moritura fides.

REVERENDISSIMÆ VESTRÆ
PATERNITATIS

Humilimus cliens

G. ARENIUS.

Admodum & Pl. Re

Clarissimis &

VI

DN. GEORGIO BIUGG,

Pastori Civitatis Vasensis, Parœciæq; Mustariensis longè meritissimo, ut & adjacentium Præposito celebratissimo, Patrono devenerando.

DN. MARTINO GALLO,

Pastori in Wdro Seniori meritissimo, Benefactori optimo.

DN. M. LAURENTIO GEZELIO,

Pastori item in Wdro benè merito, Evergetæ observantissimo.

DN. M. LAURENTIO WJSS/

Pastori in Sillethro laudatissimo, Fautori multis obsequiis demerendo.

DN. GABRIELI KALM,

Sacellano in Merpis pervigili, Avunculo optimè, ut Parentis loco, de me merito.

*verendis, Reverendis,
Spectatissimis*

RIS,

DN. M. GABRIELI THAUVONIO,

Pastori & Præposito in Nerpis famigeratissimo, Mæcenati ac Promotori omni observantia jugiter colendo.

DN. MARTINO RIVELIO,

Pastori in Malay Vigilantissimo, Patrono uno non nomine suspiciendo.

DN. M. JACOBO VERANDRO,

Pastori in Sappierd / ut & Civitatis Christianæ Fidelissimo, FAVORI honoratissimo.

DN. JOHANNI BACHSTER,

Sacellano Christianæ, perindustrio, affinitate & amore sibi junctissimo.

DN. OLAVO IHLKEN,

M. V. D. in Malay / fideli, affini itidem dilecto.

Suscipite hæc, PATRONI, Vos quoque
fronte serena
Munera, quæ vobis porrigit ægra
manus.

Ægra, quod hoc nequeat quidquam dare
munere majus,
Ægra nihil, poterit quod dare, majus
habet.

Jam si quid valuere preces, si vota que
quicquam,

Interposita sint ob benefacta, rogo.
Dona quidem, fateor, quod sint hæc vi-
lia, nulla;

Quâ tamen extiterint, sumite, mente
data.

Sic faciet munus constans Intentio
justa,

Devote semper nomina vestra
colens.

VESTRI

Observantiss:

Gabr. Arenius.

SUPER ARGUMENTO
Egregiæ dissertationis

Egregii Juvenis,

DN. GABR. ARENII,

Amici singulariter
dilecti.

Intempestivis multorum tempora
canis

Quid niteant? noli quærere: cura
facit.

Cura injusta tamen, nec jussu mu-
nere functa.

Cura foris nimium cognita, rara
domi.

Quæ sunt vestra, agite, Ο πολυπραγμονες
inque aliena

Quærite, quando nihil quod facia-
tis, erit.

*Festinus, & cum febre luctatus
relinqueb.*

TORST. RUDEEN,

Juveni

Humanissimo Doctissimoqz,

DN. GABRIELI
ARENIO,

In

VANAM CURIOSITATEM

B. C. D.

Curiosè inquirenti.

Vix Juvenis, morbos Juvenum,
πολυπράγματα fistis :

Tempore cum nobis nil nisi
magna dabis.

*Prolixo animo haec pauca
honori dedit*

PETRUS Tigerstedt.

Π Α Ρ Α Σ Κ Ε Υ Η

Inter multas, quas Philosophi veteres fluctuantibus levibusq; præcipuò animis, ex moribus quibusdam Palæstricis, è gestibus aliquanto liberioribus & id genus consimilibus, inesse judicant, inconstantiaè notas atque *πληρία*, primo quidem loco legimerentur, quæ passim in eorum scriptis exstant de immoderata quadam avocatione ab uno considerationis scopo in alium, unde facilis detur conjectura, nihil, vel parum, adesse constantiaè, dum rebus sese immiscuerint, & molestiam parere aptis & longe supra eo-

A

rum

rum naturam positis. Quod itaque iste, ob miram & sibi quasi connatam dicendi suavitatem à plerisque sic dictus Eloquentiæ Parens, & quem è toto *Φιλοσοφούντων* agmine merito nominaverim maximum, Cicero, denotare voluit cum *mollissime invita suscepto Minervâ*, illud & hic locum invenit haud indecentem. Si enim ita faciendum est, ut contra universam naturam nihil contendamus, monente eodem in lib. de officiis l. pag. 192. Utique existimaverim eos, qui in tot tamque diversa abripiuntur, in hanc impingere naturæ regulam: Non attinet repugnare naturæ, nec quidquam sequi quod assequi nequeas: si namque, unus quidem, vix suffecerit uni rei ordinatè, & ea, qua decuerit,

cura

cura, expediendæ, quanto minus pluribus? est itaque *invita*, ut ajunt, *Minervâ* aliquid suscipere, nihil aliud quam *adversante & repugnante natura*, ceu pluribus hoc ipsum declarat Cicero in cit. loco. Quam stolide autem hoc fiat & præter omnem rationis modum, ipsa quam dixi, ratio, si modo sana fuerit, dicitur; Cicero namque cum duabus quasi Personis hominem indutum esse vult, alteram vocat *proprium*, alteram *communem*; è quibus hanc dicit esse rationem, quæ homini erit instar directricis, eligentis quid sibi congruum sit, quid non, quid naturæ conveniat, quidve repugnet; *propria* autem *Persona*, quam ipsam naturam esse docet, decenter debemus uti, & nostro nos pede ac mo-

dulo metiri, etiam si majora videamus geri ab aliis. Quod si histriones igitur non quamlibet, sed sibi maximè convenientem Personam agunt, quantò magis hæc consideratio in vita est tenenda? Si qui autem sublimiora, & suo ingenio, viribus, conditione ac vitæ genere majora adfectent, turpiter se in hoc Mundi theatro dare & prostituere solent, ut non immerito ceu inepti histriones rideantur atque explodantur. Itaque Cicero alibi ait, *eos more gigantum cum Diis pugnare, qui naturæ obnituntur*; hi enim dum aliorum naturam imitantur, omitunt suam. Hinc & Socrates iis subinde, qui Meteorologica tantum curabant, respondere solebat: *Quæ supra nos nihil ad nos.* Et Aristoteles

res evidentes demonstrare conan-
tem similiter facere dicebat, ut si
quis solem per lucernam ostende-
re conetur. *Max. Serm. II.* Ut er-
go eo quisque sermone uti debet,
qui sibi notus est, nisi græca ver-
ba inculcans jure optimo rideatur:
sic in actiones omnemque vitam
nullam conferri discrepantiam o-
portet. Hoc utcunque jam fit, ni-
hilominus tamen, ceu ante multa
abhinc secula jam extitere, ita ho-
dieque, si conjicere modo fas fue-
rit, existunt, qui *curiosa* sua *αχολία*
nobis ansam dederunt, argua-
mentum Dissertationis nostræ in
eorum *πλυπραγμοσύνη* commode fun-
dandi. Quæ itaque B. L. ne di-
cam vivis ac propriis depicta co-
loribus, ad hoc enim nec satis atra-

menti nec temporis mihi fuit, le-
 vi tamen, quo potui, penicillo ad-
 umbrata sese ipsam repræsentat.
 Si quæ autem à tenuitate ingenii &
 festinatione, quæ in contexendo
 ante diem nato & immaturo hoc
 opere, maturi mihi adstiterere co-
 mites, vel sicco præterita fuerint
 pede, vel aliàs insufficienter tracta-
 ta, ea à B. L. candore, qui malè fa-
 cta alioquin in meliorem interpre-
 tari partem didicit, confido mihi
 compensatum iri.

§. I.

Itaque præmissis, quæ ad præ-
 sens negotium quasi Proœmii
 loco facere visa sunt, placet jam,
 quoniam omnis de *πλυπραγμο-
 σύνη* Disputatio futura est, ante in ipsius
 vocis natales inquirere, ut eo commo-
 dius ad ulteriora pandatur via. Ut
 ta-

tacēam allusionem istam elegantem fa-
 tis, qua illudit *Curiosus* ipse *Plutarchus* in suo
de Curios. Comment. in attendenda scilicet
 prima hujus vocis origine, dum *alite-
 rium*, i. e. *scelerosum*, à *Curiositate* principio
ortum traxisse ait. Allusio ridicula! narrant
 enim, *dicit ille*, sed nescio quinam, penu-
 riâ frumenti Athenis obortâ, ita, ut
 quibus esset triticum, ii id in publicum
 non promerent, sed domi suæ per no-
 ctem molerent, quosdam itaque obam-
 bulasse qui molarum observarent stre-
 pitum, atque inde hoc nomen repor-
 tasse quasi molarios diceres; est enim
 à *λῆν* Græcis molere; similis igitur
 quod esse debeat origo hujus vocabulî,
 vel ut ille loqui amat, *Sycophanta*, quem
 Latini *Delatorem* dicunt: quasi jam *Curiosus*
 cum invisissimis atque molestissi-
 mis hominibus, ob similitudinem atque
 cognationem rei, aliquid intercedat com-
 mune. hoc in medio linquimus. Verum
 tamen est, quod ipse *τῆς πολυπραγμοσύνης*
 significatus non dissimile quid impor-
 tet. Quid enim significat *πολυπραγμοσύνη*
 aliud

aliud quam *Curiositatem*, quam inanem sollicitudinem? & originem debet voci in concreto *πλυπραγμών*, *Curiosus*, hoc vicissim deducitur à verbo *πλυπραγμονέω* *Curiose* pericrutor, quod compositum est à *πλὺ* & *πράγμα*, & hoc iterum ex *πράσσω* seu *πράττω* descendit; est itaque vi vocis nihil aliud, quam cupiditas quædam cognoscendi aliorum res, multisque se implicandi negotiis. Quoad Homonymiam autem, accipitur quidem *Curiositas* aliquando pro ordinata & egregia rerum suarum functione, sed quæ significatio jam à nobis aliena est, utpote in malo sensu hoc verbum accipientibus. ut se. Ambros. Calep. Passeratio *curiosus* ille dicitur, qui nimium studet in inquirendo, aut in re aliqua agenda magis quam decet, diligens est. Dicitur & alio nomine Græcis, *περίεργος*, *κενόσπεδος*, & bene concinit cum priori: significant enim ea verba, inaniter aliquid satagere & laborare, ubi aures arrigant *Curiosus*, cum frustra tentent id, cujus oneri pares esse nequeunt, sæpius, innuo, *Cu-*
riose-

riofitatis hujus non alius effectus certior esse solet, quam cum Terentiano isto, oleum & operam perdere, quo plus enim laborat inquirendo, eò minus invenit: Test. Sal. atque ita nec ineptè responder Gallorum: *Curiosité, desir d' opprendre de voir des choses nouvelles*, Italarum: *Curiosità diligenza*; Germanorū: *Beschäftigkeit/ die Wundergierigkeit/ der Bornwitz*; Hispanorum: *Curiosidad y diligencia*; Anglorum: *Curiositie piked diligence*; Svecorum: *Förwetenhet/ & Fennorum: caickijn casomus/ vel lijca suru eli twirens.*

§. II.

DEScribenda autem nobis venit *πλο-
πραγμοσύνη* omnium primò ex *adju-
cta qualitate*, quæ est morbus quidam quasi innatus, contractus ex *invidia*, qui à livoris rabie sibi non temperat, in alteriusque successibus non pacatâ cum fronte, sed animi quodam deliquio & acerbitate, oculos continuò intentos tenet; quos itaque in virtutum splendore claros deprehendit, in hos debacchatur, judicans se digniorem, qui hæc omnia

rectius meliusque efficiat. Hic quoque
 stimulus est, qui mandat *curiose* varia in-
 vestigare munera, malorum tractando-
 rum copiosam historiam; Anima quip-
 pe omnigenum vitiorum plena, metuit
 ea, quæ intus sunt, adeoque propriam
 vitam, tanquam injucundissimum spe-
 ctaculum inspicere, ac rationem, velu-
 ti lumen, in sese reflectere non sustinet;
 ideoque exilit foras & vagatur circum
 aliena, pascens & laginans suam vitiosi-
 tatem. Invidiâ non indignum opus!
 ipsa enim est ægritudo animi ex alterius
 felicitate orta, qui motus calorem non
 levem intus exsulcat, & ab intimis ad
 extremas corporis partes evocat; quo
 fit, ut invidi incalescant, cumque bilio-
 sum humorem concitent, & is insitâ in
 cerebrum levitate evadat, accidit non
 raro ut irascantur, ac in proximum
 odio plusquam Vatiniano rapiantur.
 Hinc est quod tam solliciti reddantur,
 incipientque omnes percurrere plateas,
 omnes angulos, suam exprobrando Cu-
 riositatem. Ergo malorum cognitionem

Curiosus affectans eo tenetur morbo, quod gaudium ex aliorum aduersis rebus captat, & hoc vitium est invidentiæ germanum. Invidentia enim est dolor conceptus ob res alterius prosperas; gaudium vero seu voluptatem, quâ afficimur ob aliena mala, *Epichareeciam* uno verbo Græci dicunt, utrumque autem horum nascitur è malignitate, sævo & beluino animi affectu, cujus natura est ob alienam felicitatem & virtutem torqueri; quo majora enim aliorum gaudia & bona, eò plura hinc illi nascuntur suspiria & tormenta: *invidetur*, ait Cicero, *prestanti florentique natura*. Deinde ejus est natura, aliena bona & dona odisse, rodere atque extenuando obscurare, studere ea ad se trahere vel aliò à Possessore derivare, sua non contenta esse sorte, & quos alios enumerat monstrosæ hujus Matris monstrosos fœtus *Egardus*, in suo opere, quod inscribit: Γνώσις Σεαύτου. p. 291.

§. III.

Evocemus autem ex antiquissimis suis antris nostram in his angvem, non

aliter ac in herba latitantem; huic nempe Invidiæ sororio adjunctæ sunt vinculo aliæ duæ, quæ forte causam *πλυπραγμοσύνης* nobis constituent, *Avaritia* sc. & *Ambitus honorum sive Æmulatio*, eandem utpote *subdole* suffulcientes, mutuasque sibi invicem præstantes operas. Verum hoc, uti innuebam, cautè & subdole fit, nempe sub specie liberæ honestatis. Hinc duæ potissimum excipi solent pecuniariæ cupiditatis causæ, *necessitas* seu *indigentia* & sumtus qui inexhausti sunt. Unde *πλυπράγμονες* aniam arripuerunt suam dilatandi *Curiositatem*, varia subeundo munera & expeditiones. Sed patiantur, quæso, sibi abripi à me hanc præconceptam opinionem; plura namque, quam ritè exsequi sibi tutò quis audeat polliceri, negotia aggredi, suæ est indigentiae cumulum addere, fructibus tamen hujus laboris, hujus sudoris nullis, ne minimis ad eum redundantibus. Et utcunque hoc aliquando fiat sub tali prætextu, datur tamen & alia *Curiositas*, quæ non cadit sub hanc limitationem,

dum

dum aliena curantur, quæ nullum non modò usum præbent, sed & eo ipso *Curiosum* ignominiosam *Curiositatis* suæ notam incurrere faciunt. Quin & accedit *emulatio* atque *ambitus honorum* seu *ambitio*, quæ nullis continentiaë limitibus circumscripta, ægre fert Remp. latius patere, quam ut sui unius gubernatione administrari possit, quo desiderio opum iniqui plerumque agitari solent, multisque idcirco modis injusti sunt, qui inde vel potentiam sibi adstruere satagunt, vel ut ex illarum largitionibus auram popularem captent, quales sunt generosiores quidam & naturali quadam magnanimitate præditi, imitantur scil. vere magnanimos, qui possident omne id, quod in virtutibus est τὸ μέγιστον. 4. Nic. 3. Sed vana est ista indigentiaë exceptio, quæ non nisi speciem honesti mentitur; utut enim nummus succedaneus sit, & Vicarius indigentiaë ex hominum instituto factus, juxta *Arist.* 5. Nic. 5. §. 29. ubi hæc inveniuntur: ὑπάλλαγμα τῆς χρείας τὸ νόμισμα

γέρονε κατὰ συνθήκην. interim duplicem
 agnoscimus *Indigentiam*, *naturalem* unam,
 de qua subsumi potest effatum illud Ari-
 stotelicum, alteram *vitiosam*, quam vel
 acuit *avaritia* vel amplificat *luxuria*, sum-
 tuosum vitium, adeoque sub hoc exce-
 prionis prætextu admitti, non nisi cum
 grandi honestatis opprobrio, potest. Hinc
 enata querela Ciceronis: *Maximè*, inquit,
adducuntur pterique, ut eos justitiæ capiat
oblivio, cum in imperiorum, honorum, glo-
riæve cupiditatem inciderint. Quod enim
 est apud Ennium: *Nulla sancta societas*
nec fides regni est, id latius patet; nam
 quicquid ejusmodi est, in quo non pos-
 sunt plures excellere, pluribus tamen id-
 ipsum ambitiosè affectantibus, in eo ple-
 rumque fit tanta contentio, ut difficilli-
 mum sit sanctam servare societatem.
 Declaravit id C. Cæsar's temeritas, qui
 omnia jura divina & humana pervertit,
 propter eum, quem sibi ipsi opinionis
 errore finxerat, principatum: bellum
 sc. contra Patriam tulit impium, nulla
 numinis reverentiâ nullo Providentiæ
 divi-

divinæ metu, nullis naturæ aut Civita-
tis Romanæ juribus consideratis. Adde
& aliam causam Egardus, quare tam
altè sapere studeant Curiosi, quod scik
non noverint se homines esse, *omnis, ait,*
Curiositas est ex ignorantia sui. Theol. Pract.
pag. 257.

§. IV.

Finem vero, in quem ultimò tendit, &
quasi in sua puncta tandem resolvitur
hæc immatura alienorum inquisitio, tor-
te difficilior nobis erit investigare, nisi
ex occasione Canonis istius Logici: *Qua-*
lis est causa talis est effectus, velimus no-
bismet ipsis alium formare Canonem
non multum à priori discordantem: *Cu-*
jus causa mala est, ejus est finis malus est.
Quem finem dum inspexerimus, etiam
expediet πολυπραγμόνων indolem atque
Characterem, utpote cum isthoc fine
unum quid constituentem, propius at-
tendisse. Difficile adeoque non erit
conjicere, hujus farinæ homunciones
non aliam ab causam tam acutos aliorum
esse vitæ inspectores, viciniamque per-
lustra-

lustrare, quam ut aliquid in ea observent, quod vitiosum denotet habitum, & hoc tamen non medendi sed patefaciendi causâ; *que enim libenter audiunt libenter etiam loquuntur, & que ab aliis studiosè colligunt, apud alios cum gaudio efferunt.* Cit. *Plutarcho, in Comment. super Curiosit.* Sed & hæc *curiositas* inopinatum sortitur effectum, quâ scilicet inimicis, si qui appellandi sunt, quam sibi existunt utiliores; eorum namque res arguunt & in lucem prorrahunt, ostenduntq; eis quod cavere, quod corrigere debeant. Sed ut accidentalis est hicce finis, ac non, nisi præter spem operantis, intentatus; Sic neque ut adæquatus admittendus est, qualem nihilofecius sibi reservatum habet hunc, eumque geminum, ut sequatur alienorum destructio, propriorum autem aliquod opinatum commodum: Non aliter quam ii homines, qui, nisi magno cum aliorum damno, nunquam se divites evaluuros sperant. *Medis* autem, vel rectius instrumenta, ad obtinendum hunc finem adaptata, ut taceam mille do-

dolos, prætexturas & nefarias artes alias, quibus dies noctesque in cædes & ruinas, quantumvis tacitas, intenti sunt, facimus aliorum *linguas*, quæ illis ancillares quasi operas præstant, & illorum ipsorum *aures*, quæ fideliter apertæ sunt in exaudiendis ejusmodi tragædiis, illas præcipuò, quæ novæ sunt, cum voluptate spectantes, obloletis autem, comicis atque lætis non admodum libenter interesse cupiunt: itaque nuptias, aliquo, aut sacrificium, aut solennem pompam narrante, focors est negligensque Auditor homo *Curiosus*, & pleraque se jam ante audivisse ait; si verò quis assidens, vitium Virgini oblatum, Matronæ adulterium, litis intimationem ac discordiam fratrum referat, non magis dormitat aut aliis occupatur,

Verum aures præbet tum verbaq; plura requirit.
Sicut enim Cucurbitulæ pessimum è carne humorem educunt; sic aures *Curiosorum* pessimos sermones ad se trahunt. Et sicut quibusdam in Urbibus sunt portæ quædam nefastæ ac tristes, per quas
C edu-

educuntur qui à Carnifice necandi sunt, tum sordes atque piacula, nihil autem quod castum vel sacrum est, per eas intrat aut exit: Sic etiam *Curiosorum* aures bonum nihil aut elegans, sed tantum de cædibus sermones & impuræ narrationes personant. Hæc unica est illorum Siren, hæc Musica, hæc illis omnium auditionum est suavissima. Quippe *Curiositas* studium est audiendi quæ occultata sunt & latent, quapropter & omissis multis pulchris spectaculis, auditionibus, Scholis, Disputationibus, aliorum literas, si forte ex accidente quædam se eis offerant, (quis enim tales non metuet?) resignant, aures parietibus vicinorum applicant, & cum servis eorum atque Mulierculis susurros miscent, plerumque id non sine periculo, semper cum turpitudine. Nunc, quemadmodum, in fabulis est, *Lamiam* domi dormire cæcam, oculis in quodam vasculo repositis, foras autem egressam inferere oculos, atque videre; ita quisque horum foris & ad-

adversum alios, malignitati *Curiositatem* quasi oculos aprat, in sua ipsius mala impingens, sæpenumero ob ignorantiam visum iis & lumen non adhibet. Equidem *Ulysses*, ne cum Matre colloquium quidem sustinuit, antequam è Vate audivisset ea, quorum gratia ad inferos venerat; his cognitis, & ad Matrem se convertit, & in reliquas mulieres inquisivit, quæ Tyro esset, quæ formosa Chlo-
ris, & cur mortua fuerit Epicasta?

Sublimis funem tecti de culmine nectens.
Sed hi, cum suarum rerum locordia, ignorantione & neglectu summo, in aliorum natales inquirunt, scilicet, Viciniam avum fuisse Syrum, aviam Thressam: illum tria debere talenta, neque persolvisse Usuras. Quin & talia indagant, unde uxor hujus redeat, quid iste & iste in angulo inter se sint locuti: & quis enumerare poterit innumeras eorum curas, quibus huc & illuc impelluntur, dum in omni officiorum suorum genere excellere student, atq; ex accumulatis

negotiorum spartis nullam relinquere infectam.

§. V.

Sed tamen cum in descriptione *πλου-
πραγμοίων* occupamur, age, persequemur eandem, antequam ad alia noster sese vertat discursus; omnibus igitur detractis nequitiae suæ larvis, eos aspiciendos locabimus. *Curiosus* in hæc seipsum insinuat, familiæ quidem benè constitutæ haud libenter, etiamsi rogaretur, futurus spectator; quorum verò causâ claves & fores inventæ sunt, ea detegens aliisque enuncians. *Ventorum*, a Jebat Aristo, *molestissimi sunt ii, qui amictum nobis retegunt*: *Curiosus* non vestes proximorum, non tunicas, sed ipsos parietes detrahit, fores pandit, atque adeo veni instar omnia pervadit, bacchationes, choreas & per noctem ductas hilaritates examinans atq; calumnians; & quemadmodum in Comœdia exagitati Cleonis

Manus in Aetolis animus in Clopidis erant:

Ita *Curiosi* animus simul & in divitum ædibus est & casis pauperum, in aulis

Re-

Regum, in cubilibus recens nuptiis jun-
 ctorum, omnes res indagat, peregrino-
 rum, Principum: has quidem non sine
 periculo; nam sicut aconitum aliquis
 gustans, qualitatem ejus scrutandi gra-
 tiâ, prius perit, quam saporem sentiat:
 ita qui majorum mala rimantur, sæpe
 prius seiplos pessundant, quam cogno-
 verint, quod quærebant. Id genus homi-
 nes raro rus abeunt, quod tranquillita-
 tem & silentium solitudinis ferre non
 possint; quod si eò interdum accedant,
 magis tum vicinorum quam suas inspi-
 ciunt vites, & interrogant quot boves
 vicino mors abstulerit, aut quantum
 vini acorem contraxerit, atque his mox
 impleti cursu se proripiunt. Etenim ve-
 rus rusticus ne casu quidem allato, ex
 urbe rumori lubens aurem commodat,
 sed in hanc loquitur sententiam:

*Nunc ille mi rastro excercenti solum,
 Fuerit quibus pax facta conditionibus
 Narrabit; hac enim scelestus obambulans
 Nunc curiosè querit ille . . .*

Sed Curiosi rus, ut rem obsoletam, frigi-
 dam

dam & tragædiis carentem, fugientes, in tribunal, forum portusque se intrudunt, quærentes: Novine aliquid? atqui mane fueras in foro: aut putas trium horarum spacio urbis statum esse immutatum? At si in aliquem inciderint, qui habet quod narret, huic, ab equo delapsi, dextram injiciunt, amplexique hominem & exosculati, audiunt. Si verò occurrens aliquis nihil dicat esse novi, indignabundo similes: quid ais? inquit, non fuisti in foro? non prætergressus es curiam? non compellasti eos qui ex Italia venire? exosum hominum genus! egregiè igitur Locrorum Principes, qui pergrè venientem & quærentem, ecquid novi? multaverunt. Rectè etiam Charondas, qui vetuit ne quis civium in Comœdia traduceretur, præter adulteros & *Curiosos*; videtur enim adulterium curiosa in alterius voluptatem esse inquisitio, eorumque indagatio, quæ absconduntur & plerisque latent. *Curiositas* item corruptela est ac denudatio arcanorum: imò qualem

eam

eam describit Plutarchus, talem & agnos-
 scimus, quod sc. *facile abstinere ab his,*
quibus ipsi interdictum est, non possit, quod
consiliis amicorum arcanis se ingerat, sacra,
quæ cerni ab illa nefas est, intueatur, loca in-
accessa calcet & sermones Regum scrutetur.
 Hinc est quod haud ineptè in compara-
 tionem venire solet jam cum gallina
 aliorum intrante domos, & iterum cum
 Argo centum habente oculos. *Alsted. in*
Encyclop. Ethic. lib. 21. c. 13.

§. VI.

Quoniam autem *fori & tribunalis men-*
 tio injecta est, descendamus igitur
 ad hæc Rerumpbl. formas, indagaturum
 quid juxta earundem administrationem
 usu venire solet. Imprimis quidem in-
 cidit iste quæstionis status: An uni mul-
 ta officia committenda: Magistratus
 plures imponendi aut sustinendi? hæc
 quæstio, quamvis ex superius allatis
 videatur satis dilui posse, interim
 non grave erit adferre eorum ra-
 tiones, qui pro affirmativa non aliter
 quam

quam pro focus & aris pugnare videntur. Primum argumentum desumunt ab *agilitate & velocitate naturæ humanique ingenii*, quod non solum possit in unum tantum, verum & in plura, & hoc non eodem die modò, sed & eodem temporis momento vim suam impendere.

Quintil. lib. 1. Instit. Ora. cap. 19. Ita Citharædi simul & memoriæ, & sono vocis & pluribus flexibus serviunt, cum interim alios nervos dextrâ percurrunt, alios levâ trahunt, continent, præbent: ne pes quidem otiosus, certam legem temporum servat, & hæc omnia simul.

Agricolæ item arva & vineta & oleas & arbutum colunt, pratis, pecoribus, hortis & alvearibus curam accommodant.

Imò ferentibus aliquid negotiis, aliquid desideriiis amicorum, aliquid rebus domesticis, aliquid curæ corporis, nonnihil voluptatibus quotidie damus. *idem ibid.*

Deinceps argumentantur, quod *varietas* delectet, animos reficiat & reparet, contra aliquanto sit difficilius uno in labore perseverare; & etiamsi multa

ege-

egerimus, quodam tamen modo recen-
tes sumus ad id, quod incipimus, ubi
pro se rursus citant *eund.* *Quintil.* acce-
dit quod & dignitates quædam inutiles
& superflui sint Magistratus, ut ho-
rum multi uni alicui committi possint.
Greg. Tholozanus lib. 4. de Rep. cap. 6. Ne-
cessitas præterea sæpè facere illud cogit,
ne propter stipendia ærarium oneretur.
idem *ibid.*

§. VII.

His jam respondeamus necesse est. Pri-
mum quod attinet, tum quidem re-
ctius ac melius negotia à multis quam
uno conficiuntur, quemadmodum ma-
nus multos in digitos divisa ad negotia
peragenda, celerem atque expeditum
usum habet. *Plutarchus de gerendâ Rep.*
Singuli, inquit, *singula rectè conficere possunt,*
plura verò minimè; quod si facere quis
hoc conetur, in singulis deficient ita, ut
in nullo egregius evadat. *Plato sec. de Rep.*
item Arist. lib. 2. & 4. Politic. Ac licet in-
tentum quis animum habeat; tamen
duas res, magnas præsertim, non mo-

dò non agere uno tempore, sed ne cogitan-
do quidem, explicare quisquam potest.
Cic. Philipp. 12. Etsi quoq̄ *πλυπράγμονες* ta-
les initio placeant, sintque nonnullis ad-
mirationi propter industriam, tamen
oritur post tædium & reditus fit ad sin-
gulos. *Plutarchus de ger. Rep.* Nec possunt
tales immunes ac liberi esse à reprehensionibus; ut illud silentio minimè invol-
vatur, quod ita præcludatur via con-
scendendi ad honores idoneis, quod vi-
tium in Aristocratia præcipuò non in-
solens esse solet, dum per ambitum pra-
vasque artes, via in senatum patet viris
improbis atque ineptis, exclusis melio-
ribus. *Pufendorf. de off. hom. & Civis. lib. 2.
c. 8.* Quod & accidit dum unus plurium
vices & honores occupat, ac ita Princi-
pi depereunt boni & strenui, qui aliò
sele conferunt, dum vident in unum
solum honores conferri. *Greg. Tholozanus
lib. 4. de Rep. c. 6.* Neque enim facile
credendum, duabus rebus necessariis
unum sufficere; nam cum uni iudicio
affuerit, alteri abstrahi necesse est, sicque
nulli

nulli eorum idoneum in totum inveniri.
 Itaque apud Plutarchum de *Metiocho* quo-
 dam, omnia agere volente, illud Athenis
 Civium ore frequens circumferebatur:
Metiochus exercitum ducit, Metiochus vias
curat, Metiochus farinam tractat, Metiochus
cunctis aliis præest, Metiochus itaq; plorabit,
 qualis & plerumque exitus illorum esse
 solet, qui temeritate vel ambitione qua-
 dam omnia agere volunt. Laudatur id-
 circo non immeritò Ludovicus Ungariæ
 Rex, qui à Casimiro M. Polonorum Re-
 ge in Regni successionem adoptatus,
 petentibus Polonorum Legatis, ut re-
 gnum susciperet, respondit: non satis
 intelligere, neque hunc quid invadeat,
 neque illos quid petant; è neutrorum
 enim re id fore. Sicut neque duobus qui-
 dem gregibus expediat unum habere
 Pastorem; ita duas Resp. vix ullâ ratio-
 ne, sine alterutrius, sive adeo utriusque
 malo & incommodo, uno administrari
 posse. *Cromer. lib. 13.* quapropter & Ci-
 cero felicem deprædicat Remp. *Cujus*
administratio latissimè pateat ad plurimosque

pertinet. Consultius itaque est pauciores, vel unicum præcipuè acquirendi modum dextrè urgere & excolere, juxta tritum illud: *Så många Kall så många Dlyktor.* Et proverbium Svet. ita habet: *Then som har många Järn i Elden han bränner sombliga.* Quod & Funccius suo testatum facit exemplo, qui dum A. 1568. d. 28. Octobris, & ætatis suæ anno 49. statuum Borussiae sententiâ damnatus & capite truncatus est, ante suam Curiositatem, utpote causam hujus necis, deplorasse legitur hoc emortuali disticho:

*Disce meo exemplo mandato munere fungi,
Et fuge ceu pestem τὴν πολυπραγμοσύνην.*

Uteribunt *Abraham. Bulchozerus in Indic. Chronolog. p. 672. & Pet. Lindebergius lib. 4. Chronol. Rostoch. cap. 10. p. 129.* Oedipum quoque Curiositas in extremas conjecit calamitates, dum seipsum quærere voluit, ut qui non Corinthius sed peregrinus esset, adeo ut hoc effatum suo tandem comprobare calculo teneretur:

Veneranda malorum oblivio quantū sapit. Plut.
§. VIII.

Hinc Cicero lib. i. de officiis dicit, tam peregrini quam incola officium esse, nihil præter suum negotium agere, nihil de alio acquirere, minimeque in aliena Rep. esse curiosum. Sic & Lycurgus peregrinos Lacedæmone palam arcebat, ne civium mores peregrinis corrumpentur. Ita autem Curiositas cum alibi tum Venetiis perquam est periculosa, arcana Reip. interiora consilia & morbos sæpissimè scrutantibus indigenis. Si autem quod suum est facere, & quemque non aliud agere deceat, quam quod concediti sibi muneris ratio requirit, non utique longè aberraverimus è scopo, si heic jam inferendam curemus istam apud Politicos obviam quæstionem: An Ecclesiastici secularia tractare debeant? Respondebimus confestim missis ambagibus, ad eorum, quas objicere solent, instantias. Mandato sibi divinitus munere diligenter quidem & fideliter quemque fungi convenit, suisque se finibus continere, juxta monitum illud: Cave fal-

cem mittas in alienam messem, & aliena, quæ ad te nihil attinent, ne cures; nam alienarum rerum cura, tuarum est jactura, philautiæ & vanæ persuasionis nota, honestæ existimationis & nominis macula, & demum tristis gravisque ruina. *Test. Egardo in suo Γνώσι Σέαυτον, & quidem part. prim. p. 128. Extra ordinem tamen in Conciliis Politicis adhiberi solent Clerici, quatenus membra sunt imperii, & de salute Reip. non minus quam reliqui status solliciti esse debent, ceu pro nobis hac in re respondet Reverendiss: dum vixit, jam autem beatè defunctus Doct. Joh. Gezel. in Encyclop. & Quæst. Politic. p. 142. Sic & Ecclesiasticis Disciplina Ecclesiastica commissa est, certæque Consistoriorum sedes assignatæ, de quo passim consuli potest Ordinant. Ecclesiast. interim hoc ipsum nulla in re excusat Curios cæteros, qui res ad se minimè pertinentes anxie ventilant; verum iis occinit illud: *Aliena quorsum acutè pervides mala, In propriis cæcus hominum invidissimè?* Et aliud Plutarchi: transfer extrinsecus*

& intrò converte *Curiositatem*, siquidem delectaris malorum tractanda historia, domi tibi est copiosa materia.

§. IX.

Atque, ut *Curiosa* temeritas exitium ferè semper inveniat infelix, teste sacra & profana historia, cum quotidiana experientia; sic & ejus hæc certa sequela, quod seipsam ludit & decipit, seipsam miseram reddit, & efficit animum nunquam tranquillum: nam is, qui dixit, *animi tranquillitatem affectantem, neque privatim multa, neque publicè debere agere, primum magno emendam nobis facit rem, venalem nimirum inertiam, tanquam uni- cuique infirmo præcipiens:*

Quietus in stratis mane tuis miser.

Compelcat itaque se humana temeritas & id, quod non est, non quærat, ne illud quod est, non inveniat. Aug. contra Manich. Cave ergo agas *κῆρον ἀνθρώπων*, sed quod tuum est cura, quod alterius mitte.

*Ἔργον παρέργων οὐδαμῶς ἔργου λέγω,
τῶν γὰρ παρέργων κατὰ φρονητέον. i. e.*

*Laborem non necessarium nequaquam laborem
 uoco; nam non necessaria negligenda sunt.
 Remedium ergo, quo quis uti possit, ne
 hac in re facilis decipiatur, subministrat
 Cicero in lib. 1. de offic. p. 199. Cujus loci
 hæc sunt verba: Quæ contemplanteis ex-
 pendere oportebit, quid quisque habeat sui, ea-
 que moderari, nec velle experiri quam se alie-
 na deceant; id enim maximè quemque
 decet, quod est cujusque suum maximè.
 Suum igitur quisque noscat ingenium,
 acremque se & vitiorum & bonorum
 suorum judicem præbeat, ne scenici plus
 quam nos videantur habere prudentiæ;
 illi enim non optimas, sed sibi accomo-
 datissimas fabulas eligunt: qui voce fre-
 ti sunt, *Epigonos, Medeamque*; qui gestu,
Menalippam, Clytemestram, & sic deinceps.
 atque ita histrio hoc videbit in scena,
 quod non videbit sapiens in vita. Addit
 Cicero: *Ad quas res aptissimi erimus in iis
 potissimum laborabimus.* Appositè docet
 Epictetus: *Εἰάν ὑπερὶ δύναμιν ἀναλάβῃς τὸ
 πρόσωπον, καὶ ἐν τέτῳ ἡχημόνησας, καὶ ὁ
 ἡδύναστο ἐκπληρῶσαι, παρῆλιπες ἰ. ε.* *Si quanto
 Per-**

Personam, qua vires tuas superat, indueris, tum eam indecore geres, tum eam, quam sustinere posses, negliges. Enebirid. cap. 59. quibus optimè conveniunt, quæ in superioribus à Cicerone commodavimus, utpote ex eadem Schola profecta. Sin aliquando necessitas nos ad ea detruserit, quæ nostri non sunt ingenii, sicut nonnunquam accidit, ut, quantumvis inviti, iis rebus implicemur, ad quas explicandas naturâ sumus inepti; quid igitur tunc agendum? Officii nostri erit, inquit idem, id unice operam dare, ut quam honestissimè recedamus, & quam minimum indecore gradum referamus; magis enim nobis incumbit vitia fugere, quam bona à natura negata adfectare velle. Et quemadmodum gubernator navis alia suis ipse peragit manibus, alia instrumentis ac manibus aliorum, utiturque nautis, proretis & remigum Magistris, quibusque sua sibi convenientia concedens munia: Sic & Civilis præcipuò viri officium est, ut aliis quoque imperium concedat, neque omnes Civitatis res suis unius Oratio-

nibus, decretis atque actionibus administraret. Quod nec indignabuntur Urbis nostræ lumina, si inter eximium eorum fulgorem, cum Valerio Maximo, hanc spectandam locaverim virtutem, quod tam justè officia in singulos distributa, quemque suæ moneant rationis officii, unde & in futurum Politicæ florem vividum speramus. Sic Pericles Menippo usus est ad gerenda bella; Ephialtis operâ concilium Areopagiticum decessit; per Charinum, leges contra Megarenses pertulit; Lamponem Thurios conditum emisit. Gratulamur itaque Patriæ nostræ dulcissimæ statum hunc Reip. convenientissimum, Senatorum & Ephororum Regis consilio ita firmatum, ut bona reperiri & mala devitari, ex eo facilimè constet; Unicum saltim est quod desideramus, nempe, ut ita salvus nobis nostrisque posteris decurrat incolumis, & perrennet ad universalem & catholicam illam omnium reformationem, in die Pantocritico futuram! sed ad propositum revertamur. Neque enim & so-

lum

lum minus invidiæ obnoxia est, ob magnitudinem potentia in multos distributa, sed & rectius negotia conficiuntur; & qui in Rep. aliis quoq; munera publica committit, actiones efficit ob societatem efficaciores: at qui insatiabili gloriæ potentiæve studio totam sibi imponit Remp. & ea quoque aggreditur, ad quæ vel à natura, vel ab exercitatione est imparatus (ut cum Cleo ad ducendum exercitum, Philopœmen ad regendam Classem, Annibal ad concionandum se contulit) ejus, ubi quid peccatum est, non habet locum excusatio, sed occinitur ei præterea Euripideum hoc:

Tractasti qui faber esses non fabrilia:

Scilicet, legationem obivisti artis persuadendi rudis, annonam procurasti socors, quæsturam gessisti ignarus calculi, senex vel imbecillis exercitum duxisti; Sic & multi infeliciter id audent, non benè ac probè observata *ευφύια* & naturali inclinatione, ut non solum spe sua & ambitione frustrentur, sed & quod

brevibus Gyaris, carcere aut supplicio aliquando dignum existimetur.

§. X.

Tradit & Cicero præterea aliam regulam ad quam, ceu normam, totam conformare vitam decet in averſando πολυπραγμοσύνης vitio: *Imprimis, inquit, constituendum est, quos nos & quales esse velimus, & in quo genere vita.* Quo ipſo ostendit certum finem actionum humanarum esse constituendum, tum conveniens vitæ genus esse eligendum, per quod & illum finem obtineas, & quo te etiam ducat tua natura; nam ad eundem finem & scopum non solum diversis viis sæpè itur, sed & omnino eundem est iis, qui diversam induerunt personam. Finem vero sibi nemo non proponit hunc, ut possit esse felix; at in mediis nimis fluctuant homines, unde & Ciceroni audit hæc deliberatio difficilima. Atque ita deprehendere licet, quod sequantur οἱ πολλοὶ vitæ genus ἀπολαυστικόν, per varia studia & artes, qua in re mul-

multitudinis feruntur iudicio, quæque majori parti pulcherrima videntur, ea vel maximè exoptant, ceu discurrit hac de re peregregiè ductor noster Cicero in lib. 1. de offic. p. 199. & sequentibus. in Edit. puta Rachelii. Quamvis jam longè de me abjectius sentiam, quam ut improbem eorum mores, tamen quis non videat, hæc dissecata, ut ita dicam, studia, invitare ipsos ad studium πολυπραγμοσύνης. Res non indiget proluxa quidem probatione; sentientibus enim se aliquid impendisse operæ, aliquid temporis juridicis, aliquid Thejologicis, aliquid aliis disciplinis, indignè ferunt, nisi in quamcunque partem aliquanto curiosius inquirere, suamque ad omnia capacitatem exprobrare liceat: quibus tamen ipse Cicero heic videtur suum, de certo quid eligendo, monitum opponere, & eam, quam toties laudat, *vite constantiam*. Sed quid & dicendum de *vita solitaria*? annon & hæc magnum ad vitandam πολυπραγμοσύνην fulcimentum? Imò frequentius foris quam domi peccant, oculi, aures, os

& manus, quia objecta movent sensus. *Inimica est, ait Seneca, multorum conversa-
tio; nam aut aliquid vitii nobis ingerit, aut
commodat, aut imprimit; quo major est po-
pulus cui miscemur, hinc periculi plus est. Ni-
hil tam damnosum bonis moribus quam in
spectaculo residere; tunc enim per voluptatem
facilius vitia subrepunt.* hucusq; ille. Egar-
das autem: *Tu, quantum recte quidem li-
cet, te à turba & frequentia hominum avelle,
& in tuo angulo cum angelo late.* Ast quid
multa? canit & idem Poeta:

- - *Et bene qui latuit bene vixit, & intra
Fortunam debet quisque manere suam.*

Includet ergo conclusionem Adagium
illud, quod in commune jam abiit pro-
verbium: *Spartam nactus es, hanc exorna.*
Et hæ sunt jam lineolæ istæ, minoris,
quam quod minimum censetur, pretii,
quæ & propterea, ut tumultuariè ac præ-
properè nimis exaratae, omne suum ro-
bur à benigna B. L. censura expectant.
Fateor quidem & multa heic desidera-
ri, quæ continuandam *πλυπραγμοσύνης*
commentationem supplere potuissent,

&

& etiam pauca, quæ congesta sunt, nullam prorsus sapere elegantiam, nullum ornatum. Addo, quod & nonnulla, eâ, quâ debuissent, methodo, non videantur tractata, sed quod studio â me factum sciet B. L. urgente hoc rei, quæ mihi tractanda erat, ipsius copiosa indole. Jam interim dum manum de tabula tollere præsens rerum status jubeat, colophonis adhuc vices subeant, preces & vota devotissima pro Rege nostro Clementissimo, CAROLO ex CAROLIS maximo, atque eo nomine DUODECIMO, qui nobis inter media bellorum incendia, tuta gaudentibus pace, mille periculorum telis obnoxius, extra Patrios fines indefessas agit excubias. O! desinite tandem invidissimi ac in Sueonum necem conjurati enses, ad innocentium pectora mucrones dirigere, jam dudum â tot interfectorum sanguine tepidos. Ut tandem felici ad nos fidere redeat, totius Sveciæ spes, suorum terror hostium, Arctoi Orbis Lumen & nostræ Pater Patriæ! imò redeat! cum gloria, cum victoria, cum diuturna Pace!

FINIS,

Super Disputationem eruditam

De

ΠΟΛΥΠΡΑΓΜΟΣ ΤΗΝ,

Politissimi

DN. GABRIELIS ARENII.

Quisquis eris, qui consuetus versare
diurna

Nocturnaue manu, quos meditata cohors
Docta libros; hoc lucrum atque hæc tibi præ-
mia sunt,

Ut tandem doctis annumerere Viris.

Inspice & ARENIUM, cujus fuit unica
cura,

Doctorum doctis invigilare libris.

Mox tibi, crede mihi: nam spes est nescia
falli,

Premia continue sedulitatis habes.

Laurus ille feret, quos doctis necit Apollo,
Et titulos, Clari quos meruere Viri.

Festinus gratulabatur

JOH. FALANDER.

Eruditione atq; moribus Insigni,
DN. GABRIELI ARENIO,

De

ΠΟΛΥΠΡΑΓΜΟΣ Τ'ΝΗ

Solenter differenti,

Amico Familiarissimo.

TEntas cœrulei, Respondens, marmora
Pōnti,

Ut celsas rigidus trudit hiatus aquas.

Queis subsunt Syrtes, hominum tristissima
fata,

Ad quæ non paucis naufraga prora jacet.

Subque tua pinu latet ardens alta crepido;

Hæc πολυπραγμοσύνη, quam vœga pulsât
aqua.

Attamen haud dubius felicia carbasa ducis,

Prima per has turbas en! tua navis arat.

Dirigito & posthæc, vento spirante secundo,

Ingenii puppim, littora ad alma tuam.

ZACHARIAS FORBUS,

L. F.

F

Ad

Ad

Literatissimum DN. RESPONDENTEM,
Amicum sincerè observandum:

Si modi currant numeros per aptos,
Indolis dotes canerem sodalis,
Cui per anfractus teritur gradatim
Semita avita;

Ast eunt tarde, resonantque raucum:
Nec notam turpem fugerem, vigoris
Si tui laudes calamus ferendo,
Prodigus esset.

Opto jucundis ut eas rosetis,
Res tuæ cursu properent secundo;
Aspera est nobis pereunda spina,
Dulcis Amice.

Esto: procedas pede semper uno,
Præmium non te fugiet laboris:
Illud, in gnavos facilis ministros,
Mula parabit.

JOH. PROCHMAN.

Her RESPONDENTEN.

Hwad skada/ hwad onyttighet/
 The offta ther af sinna/
 Som söka af Förwetenhet
 Med sina anslag hinna
 Förwidt/ och blåsa deruppå/
 Som dem lijkwist eij bränna mä.

Det wiisar Her ARENIUS wäl
 Med sina Wittra Rader/
 Och gifwer bijfall med god skähl
 Til det en Wijs Man sade:
 Thet ingen nytta med sig bär/
 At sköta hwad ens annars är.

Wijs Edert vpsäth önskar iag
 På Östra Nordens wägnar/
 At en af dett berömda slag/
 Som förr/ än bleswe hägnad:
 Jag menar at I kunde få/
 I Edra Fäders Fothspår gå.

JOSEPH STENWÄR.

Ad Eximium Auctorem,
Amicum familiarissimum.

Quid juvat assiduis hominem pal-
lescere chartis,
Et versare bonos nocte dieque libros?
Scilicet ut lucrum post longos, dulce,
labores
Efficiat lætum, sive superstes honor.
Ut bene cœpisti, doctis indulge Ca-
mœnis,
Sic ea, qua fuimus, spes neq; cassa
cadet.

H. R.

